

I.Sygn. akt II Ca 867/12

II.WYROK

III.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Longina Góra

Protokolant: Alicja Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa K. G. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę 21.838,51zł

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżonowie

z dnia 17 września 2011r., sygn. akt I C 457/10

I oddala apelację;

II nie obciąża powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygnatura akt II Ca 867/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 września 2012r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda K. G. (1) kwotę 7.081,32 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2010r. do dnia zapłaty, oddalił dalej idące powództwo a ponadto nakazał uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżonowie tytułem zwrotu części wydatków powodowi kwotę 666,37 zł zaś stronie pozwanej kwotę 319,82 zł oraz zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.302 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 czerwca 2010 r. około godz. 23.50 w miejscowości K., w ciągu drogi wojewódzkiej nr (...), będącej w zarządzie (...) Służby Dróg i Kolei we W., doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego pojazd powoda K. G. (1) marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) uległ uszkodzeniu po wjechaniu w wyrwę w drodze. Mimo że zdarzenie miało miejsce w porze wieczornej i było już ciemno, warunki na drodze były dobre. Powód od razu zatrzymał się na

pobliskim wjeździe do posesji, w celu dokonania ogólnych oględzin pojazdu. Stwierdził uszkodzenie opony prawej przedniej i wypadnięcie zaślepki listwy bocznej plastikowej. Funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce zdarzenia po około 15-20 minutach, po czym dokonali ogólnych oględzin miejsca zdarzenia i samochodu oraz sporządzili kartę zdarzenia drogowego. Powód w tym czasie wykonał natomiast zdjęcia fotograficzne w celu udokumentowania głębokości i rozmiaru wyrwy. Dnia 16 czerwca 2010 r. powód zgłosił szkodę u zarządcy drogi, tj. (...) Służby Dróg i Kolei we W., a ta przekazała sprawę do rozpoznania stronie pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w W. Oddziałowi we W., z którą miała zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej z okresem obowiązywania od dnia 01 lipca 2009 r. do dnia 20 czerwca 2010 r. Strona pozwana rozpoczęła likwidację szkody, wyznaczając na dzień 25 czerwca 2010 r. termin oględzin pojazdu powoda w warsztacie w N., podczas których powód udostępnił przedstawicielowi strony pozwanej wgląd do książki serwisowej pojazdu oraz faktur, potwierdzających stan pojazdu przed zdarzeniem. Następnie samochód odstawił do (...) serwisu (...) w D., gdzie przygotowano mu ocenę techniczną zawierającą wykaz czynności i elementów koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Powyższą ocenę techniczną wraz ze zdjęciami uszkodzeń pojazdu powód przesłał następnie pocztą elektroniczną do ubezpieczyciela. Po upływie miesiąca od dnia zgłoszenia szkody powód, nie mając żadnych informacji od ubezpieczyciela, wysłał pisemne ponaglenie o zakończenie postępowania likwidacyjnego, przy czym spowodowane to było faktem, że jego próby kontaktu za pomocą poczty elektronicznej oraz telefoniczne nie przyniosły rezultatu. Następnie, w celu przywrócenia jezdności pojazdu, zdecydował się dokonać niezbędnych napraw we własnym zakresie i odebrać samochód z serwisu. W późniejszym czasie dokonał też we własnym zakresie naprawy półosi. Z tego tytułu poniósł koszty w kwocie 1 380,64 zł. W dalszym ciągu powód czekał jednak na zakończenie postępowania likwidacyjnego, a w związku z tym na naprawę spornego samochodu. W sierpniu 2010 r. postanowił zaś kupić drugi samochód. Następnie pismem z dnia 20 sierpnia 2010 r. wezwał pozwane Towarzystwo (...) do zapłaty odszkodowania i rekompensaty w związku z poniesionymi dotychczas kosztami. Precyzując żądanie wskazał, iż domaga się zapłaty kwoty 19 697,24 zł, na którą to kwotę składają się: koszt zorganizowania pojazdu zastępczego w kwocie 6 240 zł, szacunkowa strata wykupionej polisy (...) w kwocie 188 zł, utrata wartości pojazdu (zużycie eksploatacyjne pojazdu podczas zbędnego postoju) w kwocie 1 000 zł, poniesione dotychczas koszty naprawy pojazdu w kwocie 500 zł, koszt części podlegających wymianie w kwocie 8 769,24 zł i szacunkowe koszty robocizny w kwocie 3 000 zł. W tej sytuacji w dniu 10 sierpnia 2010 r. strona pozwana dokonała kalkulacji naprawy, z której wynikało, że ewentualne koszty naprawy pojazdu powoda wyniosą 491,29 zł. O fakcie tym nie powiadomiła jednak powoda i dopiero po licznych interwencjach z jego strony, pismem z dnia 04 października 2010 r., poinformowała go, że dotychczas zgromadzona dokumentacja uniemożliwia zakończenie likwidacji szkody. Podała również, że po dostarczeniu notatki urzędowej Policji i numeru rachunku bankowego, a także po uzyskaniu stanowiska (...) Służby Dróg i Kolei we W. – wznowi likwidację. W odpowiedzi na powyższe pismo powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Ostatecznie sporny pojazd powód zdecydował się sprzedać w październiku 2011 r. za kwotę 30 000 zł, przy czym wówczas jego wartość rynkowa w stanie nieuszkodzonym wynosiła 29 400 zł. Pojazd ten więc nie spełnia kryteriów określania rynkowego ubytku jego wartości. W wyniku przedmiotowego zdarzenia, tj. przejechania prawymi kołami samochodu przez wyrwę w nawierzchni jezdni, w pojeździe powoda mogły ulec uszkodzeniu następujące elementy: nadkole plastikowe przednie prawe, listwa progowa, felga przedniego prawego koła (której naprawa nie jest dopuszczalna według zaleceń producenta samochodu), opona przedniego prawego koła oraz felga tylnego prawego koła. Nie mogły lub nie uległy uszkodzeniu elementy takie jak: misa olejowa, przegub napędowy zewnętrzny, łożysko przedniego koła, osłona dolna silnika oraz elementy zawieszenia przedniego prawego koła. Koszt naprawy samochodu powoda według cen części zamiennych i stawek robociznych obowiązujących w dacie wydawania opinii przez biegłego sądowego wynosi 7 081,32 zł brutto (5 757,17 zł netto).

Powód zaskarżając powyższy wyrok apelacją w punkcie III, IV i II zarzucił naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 363 k.p.c. oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na „nieustosunkowaniu się biegłego sądowego części kwestionowanego zakresu szkody”.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez „uwzględnienie dalej idących powództw” oraz zasądzenie od strony pozwanej wszelkich kosztów „ w związku z faktem, iż do procesu, jak również do dwukrotnego powoływania biegłego sądowego dochodziło wskutek składania przez stronę pozwaną fałszywych zeznań”.

Sąd Okręgowy przyjmując ustalenia Sądu Rejonowego za własne, zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy uznał, iż w istocie powód zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Powód kwestionując w apelacji ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie rodzaju uszkodzeń jakich doznał samochód powoda marki „A. R. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 15 czerwca 2010 roku po wjechaniu w wyrwę w drodze ograniczył się jedynie do twierdzenia, że samochód ten ”w dniu zdarzenia był świeżo po kompleksowej wymianie wielu części, które miały zapewnić wiele tysięcy bezawaryjnej jazdy” , powołał się na przedłożone do sprawy faktury zakupu felg, amortyzatorów, opon, piastów i „wiele innych elementów” oraz zdjęcia , zarzucił również, że pozwana uznała uszkodzenie tylko jednej felgi, nie uwzględniła konieczności naprawy cofniętego koła, korekty kąta skrętu, geometrii, wymiany miski, osłony ”lub jej procentowego określenia”.

Wskazać należy, że Sąd Rejonowy zasadnie w niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zdanie 2 k.p.c. dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego, bowiem z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny – art. 278 § 1 k.p.c. Podkreślić należy, że przepis art. 232 k.p.c. nie pozbawia Sądu I instancji możliwości sprawdzenia za pomocą dowodu z opinii biegłego, czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy uszkodzeniami w pojeździe powoda a wypadkiem komunikacyjnym w dniu 15 czerwca 2010 roku, a nadto określenia wysokości szkody poniesionej przez powoda w wyniku tego wypadku (z uwzględnieniem rodzaju części: oryginalnych, używanych, zamienników) oraz należnego mu odszkodowania. Dowód z opinii biegłego ze względu na składnik w postaci wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową, na przykład przesłuchaniem świadka. Dowód z opinii biegłego był niezbędny dla miarodajnej oceny zasadności wytoczonego powództwa – porównaj wyrok SN z dnia 24 listopada 1999 roku, I CKN 223/98.

Powołany przez Sąd Okręgowy biegły sądowy S. C. dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia wskazanych wyżej okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Rejonowy trafnie ocenił sporządzoną przez tego biegłego opinię jako logiczną, zgodną z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy, pełną, jasną i wyczerpującą, a nadto trafnie uznał, że przedstawione przez niego wnioski zostały należycie i rzeczowo uzasadnione. W szczególności dotyczy to informacji podanych przez niego odnośnie kryteriów, jakimi się kierował twierdząc, że w wyniku przedmiotowego zdarzenia, tj. przejechania prawymi kołami samochodu przez wyrwę w nawierzchni jezdni, w pojeździe powoda mogły ulec uszkodzeniu następujące elementy: nadkole plastikowe przednie prawe, listwa progowa, felga przedniego prawego koła (której naprawa nie jest dopuszczalna według zaleceń producenta samochodu), opona przedniego prawego koła oraz felga tylnego prawego koła, a także iż nie mogły lub nie uległy uszkodzeniu elementy takie jak: misa olejowa, przegub napędowy zewnętrzny, łożysko przedniego koła, osłona dolna silnika oraz elementy zawieszenia przedniego prawego koła. Biegły logicznie wyjaśnił, w jaki sposób wyliczył koszty naprawy pojazdu powoda.

Zatem Sąd Rejonowy w oparciu o powyższy dowód z opinii biegłego prawidłowo ustalił, że aktualny koszt naprawy uszkodzonego na skutek wyżej opisanego zdarzenia pojazdu w wyspecjalizowanym serwisie, określony przy użyciu systemu „Audatex” i uwzględnieniu stawki za 1 roboczogodzinę wynoszącej 120 zł oraz przy przyjęciu cen części zamiennych wskazanych przez biegłego – wynosi kwotę 7 081,32 zł.

Wobec tego, skoro w oparciu o powyższą opinię biegłego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Jedynie w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to tylko wtedy przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt II

CKN 817/00). Powód w żaden sposób nie udowodnił zgodnie z art. 6 k.c., że wskazane w apelacji inne uszkodzenia pojazdu powstały wskutek wjechania dnia 15 sierpnia 2010 roku w wyrwę w drodze.

Sąd Rejonowy trafnie również ocenił, że nie ma związku przyczynowego ze zdarzeniem w dniu 15 czerwca 2010r. „szacunkowa strata wykupionej polisy AC/OC/NW” w kwocie 188 zł jak i „koszty poniesione w związku z brakiem możliwości sposobu wyboru wariantu likwidacji szkody” w kwocie 2.141,27 zł i zasadnie oddalił powództwo w powyższym zakresie.

Sąd również zasadnie oddalił powództwo co do kwoty 1.000 zł żądanej tytułem „zużycia eksploatacyjnego pojazdu podczas zbędnego postoju”, bowiem powód nie udowodnił zgodnie z art. 6 k.c. swojego roszczenia.

Zatem zarzut powoda naruszenia w istocie art. 233 § 1 k.p.c. nie jest zasadny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda jako bezzasadną.

Sąd Okręgowy o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy odstąpił od obciążenia powoda kosztami, bowiem powód wystąpił z roszczenia o odszkodowanie, a wielkość szkody mogła być ustalona dopiero w toku postępowania – art. 102 kpc.